

Vršovice 6.11.2011

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, vítám vás na bohoslužbách, kde jsme všichni hosty našeho Pána a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mých bude znít vždy jeho chvála. Ž 34,2

Píseň: 613 Oči všech se upírají

Modlitba: Pane Bože, často se k Tobě utíkáme jako k úniku z našich selhání, z nerozhodnosti, strachu. Zdá se nám to správné a zbožné. A zapomínáme, že Ty jsi živý Bůh.

Děkujeme, že Ty nám to připomínáš. Děkujeme, že zastavuješ naše úteky a vracíš nás do naší reality s jistotou, že Ty v ní jsi s námi. Děkujeme, že si i dnes smíme připomínat Tvé jednání s člověkem. S člověkem slabým, váhajícím, chybuujícím. Děkujeme, že si i dnes smíme připomínat příběhy Tvého lidu a především Tvé jednání v Ježíši z Nazareta, našem Pánu a Spasiteli.

Připomínat naději, které se otevírá pro nás, pro naše děti i pro celý tento rozbolavělý svět. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S233 Odpust'

Čtení: 1S 13,1-14

Píseň: 417

Text: Mt 25,1-13

Haleluja. Hospodine, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. Haleluja. Ž 138,2

Slyšeli jsme dva příběhy - starozákonní a novozákonní. A je zřetelné, co je spojuje - čekání. Trpělivé čekání. A také „nedodržení termínu“. A ne jen tak ledajakého termínu - v obou případech jde o hodně a vlastně o totéž. O zaslíbenou zemi - nebo v Matoušově podání - o království nebeské, které je v Ježíšově podání klasicky symbolizováno svatební hostinou.

Právě to máme s postavami obou příběhů společné i my. I my toužíme po životním prostoru, kde by bylo bezpečno i pro ty, kdo jsou slabí a bezmocní, kde by staří lidé nebyli odstrkováni mimo život společnosti, kde bychom se nemuseli bát, co přinesou zprávy nového dne, kde bychom se mohli těšit na budoucnost a důvěřovat, že v ní mají rozhodující platnost pravidla, která ustanovil Hospodin, náš Bůh. Pravidla, o kterých přinesl svědectví Ježíš z Nazareta.

Vždy jsem měl vřelé sympatie ke králi Saulovi, vždy mi ho bylo líto. Usiloval o dobré věci, ale vždy se mu to nějak zvirtlo. Stačí si vzpomenout na dnešní první čtení - Saul i jeho syn Jonatan se snaží odmítat ty hodnoty, které do Boží, zaslíbené země nepatří. Jonatan porazil pelištejské výsostné znamení a Saul to dal rozhlásit. Aby všichni věděli, že toto nebyly hodnoty, podle kterých se máme řídit, o které bychom se mohli opírat. To nejde říkat tak nějak stranou, to je nutné viditelně a hlasitě dosvědčovat, jinak lidé zůstanou i nadále ve zmatku hodnot.

Ale - to byl jen první krok. Teď si to musí Saul i ostatní obhájit. Vlastně až teď má přijít ono rozhodující svědectví. A ono to nebylo nijak jednoduché. „Pelištejci se shromáždili, aby bojovali s Izraelem. Měli třicet tisíc vozů, šest tisíc jezdců a lidu takové množství jako písku na mořském břehu. Přitáhli a utábořili se v Mikmásu na východ od Bét-ávenu. Izraelští muži viděli, že se dostali do tísně a že lid je sklíčen. Lid se ukrýval v jeskyních, rozsedlinách, skalních stržích, slujích a jamách.“ Ona ta moc, se kterou bojoval Saul v zaslíbené zemi, nebyla pouhou atrapou, pouhou iluzí. Byla a je velice reálná. Když apoštol Pavel mluví o smrti, životě, andělech, mocnostech, přítomnosti, budoucnosti, moci, výšinách a hlubinách, které mají ambice odloučit nás od Boží lásky, není to pro něj pouhé řečnické cvičení.

A v takové situaci čeká Saul na Samuele, který slíbil přijít do určeného času. Najednou si uvědomujeme, že ani pro těch 10 družiček nebylo čekání na ženicha a jeho průvod jen tak. Moéc dobře si uvědomujeme, jak obtížné je takové čekání na zjevení Božího jednání i v našem životě. Že jsou chvíle, kdy nás trápí a zlobí pocit opuštěnosti, který znali žalmisté a krásně jej vyslovil v knize „Šumař na střeše“ mlékař Tovje.

„Je mi hořko a trpko - a tak si ulevuji a mluvím, rozprávím s Pánem Bohem o tom, jak to se mnou myslí. On je milostivý Bůh, slituje se nade mnou, rozzlobí se na mne - aby mě za ta slova netrestal - ale vede přece jen

přísné účty a stěžovat si můžeš leda na nádraží! Jenže to tak asi má být. On je nahoře a vysoko a my jen na zemi a hluboko - a tak musíme říkat, že On je spravedlivý a Jeho soud spravedlivý, protože kdybychom se na to chtěli dívat z jiné strany... .“

a tak čekáme. A proto nás tak zajímá, jakže se chovaly ty moudré družičky. Protože bychom se neradi ocitli v roli těch nemoudrých. Jednu věc mají všechny společnou - všechny usnuly. V tom si Ježíš ve svém podobenství nedělá iluze. Všechny usnuly, ale 5 jich mělo dostatečnou zásobu oleje a 5 ne. Kdyby ženich přišel v čase, který všechny očekávaly, bylo by všechno v pořádku. Kdyby Samuel přišel v čase, který očekával Saul, bylo by všechno v pořádku. A kdyby šly věci tak, jak očekáváme, neměli bychom problém a všechno bychom zvládali. Ale ono to tak není a proto nás dnešní texty tak zajímají.

Družičky usnuly. Jenže 5 z nich mělo dostatečnou zásobu oleje do lamp. V podobenství není řečeno, co to ten olej vlastně ne. Nemáme tu k dispozici Ježíšův výklad jako v podobenství o rozséváči. A tak se musíme spokojit s tím, že těch 5 moudrých družiček nevsadilo všechno na vlastní určování událostí. Že přece jen nechaly otevřené dveře pro Boží jednání ve svých životech. Že se nezachovaly jako Saul - všimněme si, že celý ten starozákonní příběh popisuje Saulovu akci, jakkoliv dobře míněnou. Saul má všechno ve své režii a o Pánu Bohu nikde ani slovo. Na Boží režii, na Boží vůli upozorní až Samuel.

To nám chtějí říct naše dva příběhy - nejsme to my, kdo určuje ČAS. Nejsme to my, kdo máme vše ve své ruce. Naopak my smíme s vděčností vyznávat, že to v Boží ruce jsou životy naše i život celého stvoření.

„Nejsem to kus hlupáka!“, volá Tovje, „Proč křičím? Proč dělám kravál? Jak to, že já, nepatrný červíček, který se tu plazí po zemi a kterého by mohl nejmenší větříček, kdyby Pán Bůh dopustil, rozmetat v prach dřív, než okem mrkneš, se tu bouřím se svým hloupým rozumem a chci mu radit, jak by měl řídit svůj svět?“

Strhující výpověď odevzdání svého života do Božích rukou. To je moudrost a očekávání v důvěře těch 5 moudrých družiček. A přece to není poslední slovo Ježíšova podobenství. My potřebujeme odpovědět i na dvě otázky, které nás zarazily při jeho čtení. Proč těch 5 moudrých odeslalo 5 pošetilých ke kupcům, místo aby pomohly sami? Proč to tvrdé ženichovo odmítnutí, když 5 pošetilých přišlo pozdě, ale přece na svatební hostinu? Máme tu před sebou zřetelné upozornění - na hostinu lze přijít pouze v

průvodu se ženichem. Najednou nám právě tento závěr otevírá celé podobenství trochu jinak. Mohli bychom říci - týden po Dnu reformace - že ty moudré družičky nepochopily, proč směly vejít na hostinu. Nabyly dojmu, že si tu hostinu musíme zasloužit správným svícením. Však k této představě měli a mají nebezpečně nakročeno i dědicové reformace. I my. Ale to, co je finálem dnešních příběhů, je ujištění, že ne naše svícení, ale Ježíš z Nazareta, náš Spasitel, nám otevírá dveře života. Jeho nemáme minout - protože On je budoucností naší i tohoto světa. V důvěře, ve víře, v Ježíše jako Krista vyznává apoštol Pavel:

„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Amen.

Píseň: 236

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.

1K 10,13

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Fp.4,7

Píseň: 487